

RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN ARREST

nr. 18.329 van 4 november
2008 in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit en Kosovaarse origine te zijn, op 6 mei 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 april 2008 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart dat hij geboren is op 16 september 1982, te Polje en verzoekster verklaart dat zij geboren is op 4 januari 1983 te Pristina. Beiden verklaren van Kosovaarse origine te zijn. Samen hebben zij 4 minderjarige kinderen.

Verzoekers komen volgens hun verklaringen het Belgische Rijk binnen op 17 oktober 2006 en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 1 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen op respectievelijk 16 en 18 augustus 2007 een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort geciteerd de Raad). Op 23 oktober 2007 verwerpt de Raad de beroepen bij arrest nrs. 2929 en 2930, gezien verzoekers niet verschenen zijn ter terechtzitting.

Op 18 december 2007 wordt ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, afgeleverd.

Op 26 februari 2008 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 22 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd worden:

De eerste bestreden beslissing:

(...)

" Overwegende dat betrokkene op 17/10/2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 02/08/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen; betrokkene op 16/08/2007 tegen de beslissing van het CGVS beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); dit beroep op 23/10/2007 door de RVV werd verworpen omdat betrokkene niet op de zitting was verschenen; betrokkene op 26/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag een brief van een Roma-vereniging en een attest van een vereniging van ontheemden en vluchtelingen (+vertaling) voorlegt; beide documenten een sollicitierend karakter vertonen en niet als een objectieve bron kunnen beschouwd worden; deze documenten bovendien niet van die aard zijn dat ze de kern (ongeloofwaardige verklaringen) van de beslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 1 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.(...)"

Tweede bestreden beslissing:

(...)

" Overwegende dat betrokkene op 17/10/2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 02/08/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 16/08/2007 tegen de beslissing van het CGVS beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); dit beroep op 23/10/2007 door de RVV werd verworpen omdat betrokkene niet op de zitting was verschenen; betrokkene op 26/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 1 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 51/8, 51/10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tot slot voeren verzoekers een "manifeste appreciatievergissing" aan.

Verzoekers menen dat uit de motivatie van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder zich buiten de perken heeft gesteld van de loutere vaststelling van het gebrek aan nieuwe elementen. Verweerder heeft de bodem zelf van de aanvraag getoetst door te stellen dat er enerzijds sterk getwijfeld kan worden aan de objectiviteit (zonder te preciseren waarom) van de door eerste verzoeker nieuw voorgelegde documenten betreffende de actualiteit van zijn problemen in zowel Kosovo als Servië en anderzijds door te stellen dat de inhoud van de documenten enkel een sollicitarend karakter hebben. Verweerder heeft de aangebrachte elementen getoetst ten aanzien van de Vluchtelingenconventie door ze niet geloofwaardig te achten en had artikel 51/8 Vreemdelingenwet moet toepassen en de aanvraag aan de Commissaris-generaal overbrengen. Verzoekers verwijzen hiervoor ook naar een gelijkaardig arrest van de derde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts betwisten verzoekers dat zij geen nieuwe elementen hebben aangebracht. Zij verwijzen naar documenten van de vzw romano druvidipe en een document "moravska" en stellen dat de Raad van State reeds meermaals in die zin heeft geoordeeld. Zij menen dat verweerder aldus een kennelijke en grove appreciatie vergissing begaan heeft en geen deugdelijke motivatie genomen heeft. Verzoekers stellen dat ze wel degelijk nieuwe documenten hebben voorgelegd, waarvan niet de nieuwigheid wordt betwist, doch de objectieve bron en het sollicitarend karakter ervan, gelet op de beweerde ernstige grove taalfouten in het document.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De kritiek van verzoekers ter zake valt evenwel samen met hun grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen

wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoekers en het relaas dat zij aldaar naar voor hebben gebracht. Dit maakt de kern uit van de bevoegdheid van de gemachtigde van de Minister.

Er dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

De aangebrachte documenten werden weliswaar opgesteld op respectievelijk 21 februari 2008 en 25 januari 2008 en aldus nadat de eerste asielaanvraag definitief werd afgesloten, zodat eerste verzoeker ze weliswaar niet naar voor had kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag. Niettemin moeten de nieuwe gegevens, in casu de aangebrachte documenten ook een "ernstige aanwijzing" inhouden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ernstige aanwijzing van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verweerder concludeert terecht dat de aangebrachte documenten niet van die aard zijn. Het document van de Roma zelforganisatie "romano dzuvdipe" in België, beschrijft de asielprocedure die verzoekers reeds doorlopen hebben en beperkt zich tot de vraag de nieuwe asielaanvraag aandachtig te willen behandelen, daar verzoekers gezien de huidige veiligheidsomstandigheden niet terug kunnen keren, noch naar Kosovo, noch naar Servië. Het blijft echter bij deze blote bewering. Het attest van de vereniging van ontheemden en vluchtelingen uit Kosovo en Methoija "morasvska" stelt dat verzoekers wel degelijk in Subotica woonden, doch er in slechte omstandigheden dienden te leven en het lokale zelfbestuur hen niet kon bijstaan. Ze garanderen dat verzoekers geen vastgoed meer bezitten in Subotica, daar alles in brand werd gestoken en vernietigd. Ten slotte geven ze aan dat het ministerie voor samenleven en terugkeer nog steeds geen veilige terugkeer kan verzekeren. Uit de eerste asielaanvraag blijkt echter dat er niet werd getwijfeld aan de identiteit, afkomst en nationaliteit van verzoekers. Wel werd geen geloof gehecht aan de problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor hun vlucht. Verweerder verwijst naar het feit dat het asielrelaas van verzoekers werd afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van hun relaas en stelt terecht dat de aangebrachte documenten deze ongeloofwaardigheid niet kunnen weerleggen. De slechte levensomstandigheden vormen op zich ook geen ernstige aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Het argument van verzoekers dat verweerder "de bodem van de aanvraag heeft getoetst" kan niet worden gevolgd. Met betrekking tot de bewijskracht van de attesten, die door verweerder

wordt betwist, wijst de Raad verzoekers er vooreerst op dat artikel 51/8 Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8 Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een ernstige aanwijzing van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Verzoekers betogen dat ten onrechte gesteld wordt dat de door hun aangebrachte attesten niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laten na hun standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar het arrest RvV 5685 van 14 januari 2008 waarvan zij stellen dat de aangevochten beslissing precies dezelfde is als de bestreden beslissing en deze aanleiding gaf tot een beslissing tot nietigverklaring stelt de Raad vast dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd. Beide arresten behandelen een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, doch de Raad vernietigde in het aangehaalde arrest de bestreden beslissing daar de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding maakte van de aangebrachte documenten, laat staan motiveerde waarom deze niet als nieuw element werden aanvaard. In casu vermeldt de bestreden beslissing van eerste verzoeker wel degelijk de 2 nieuwe documenten en motiveert ze ook waarom de aangebrachte documenten niet worden aanvaard als nieuwe gegevens. Het betreft dus geen analoge zaak, zodat verzoekers verwijzing niet dienstig is. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de tweede verzoekster geen documenten heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, zodat de tweede bestreden beslissing hier uiteraard niet naar diende te verwijzen.

Uit bovenstaande blijkt dat verweerder terecht en zonder zijn bevoegdheid te buiten te gaan, kon concluderen dat de twee attesten geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, zodat hij het dossier niet diende over te maken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch kon concluderen tot een niet-in overwegingname van de asielaanvraag. Van een manifeste appreciatievergissing, een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8, is dan ook geen sprake.

Tevens wijst de Raad erop dat de kritiek van verzoekers enkel gericht is tegen de beslissing van eerste verzoeker. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing hebben verzoekers nagelaten middelen te ontwikkelen of minstens valt de kritiek van verzoekers samen met hetgeen hiervoor reeds werd besproken.

Artikel 51/10 Vreemdelingenwet heeft betrekking op de procedure die door de minister moet worden gevolgd eens de asielaanvraag in ontvangst werd genomen. Verzoeker motiveert op geen enkele wijze op welke manier dit artikel dan wel werd geschonden door de gemachtigde van de minister. Luidens artikel 39/69, § 1 Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1

oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is wat dit onderdeel betreft dan ook onontvankelijk.
Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.